Mapes de Patrimoni Cultural

Diputació Barcelona

Freixe de fulla gran (Fraxinus excelsior) de Can Bruguera

Fogars de la Selva

Ubicació

Lloc/Adreça:	Parc Natural del Montnegre i el Corredor
Emplaçament	Veïnat de Ramió

Coordenades:

Latitud:	41.70087
Longitud:	2.604
UTM Est (X):	467051
UTM Nord (Y):	4616641

Classificació

Número de fitxa	08082 - 205
Àmbit:	Patrimoni natural
Tipologia	Espècimen botànic
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Tipus de protecció:	Inexistent
Observacions protecció:	Per les seves característiques la Guarderia del Parc Natural del Montnegre i el Corredor l'ha inventariat com a espècimen rellevant a protegir
Accés	Difícil
Ús actual:	Científic/Cultural
Titularitat	Privada accessible
Titular:	Diversos propietaris
Autoria de la fitxa	Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa:	dc., 16/03/2022 - 16:39

Descripció

El freixe de fulla gran *(Fraxinus excelsior)* de Can Bruguera és un arbre de la família de les oleàcies, que mesura 2’30 m de circumferència per 32 metres d’alçada, però que en bones condicions pot arribar a la quarantena de metres. El tronc és recte. L’escorça dels exemplars adults és tota clivellada, a diferència dels exemplars joves on és llisa i grisenca. La fusta és de color groc pàl·lid rosat, molt dura i elàstica. L’heura l’estava envaint per la qual cosa s’ha tallat des de la base, deixant que la part aèria s’assequi de manera natural.

Les branques són ascendents. Els branquillons gruixuts, puntejats. Els borrons, són grossos, rabassuts i de color fosc. Les fulles són caduques i compostes; mesuren entre vint i trenta centímetres de llargària, amb nou a tretze folíols. El marge és dentat. Estant disposats de forma oposada i són de color verd fosc brillant a l’anvers, però més pàl·lids al revers. Els colors durant la tardor varien entre el groguenc i marronós; malgrat encara perduri el verd, van caient al terra formant veritables tapissos.

La floració, generalment es produeix entre els mesos de març, abril i maig. Es propaga per llavors, tot i que artificialment es pot arrelar a través d’esqueixos. En bones condicions, acostuma a viure uns 150 anys, però no acostuma a sobrepassar els 200.

Per la seva elasticitat i duresa pot ser emprada en ebenisteria, fusteria i torneria, per fer trineus o mànecs d’eines i raquetes de jugar a tennis. Tradicionalment, la fulla s’aprofita com a farratge d’hivern per al bestiar. Com a planta medicinal és emprat com a antiinflamatori, laxant i diürètic.

Observacions:

Arbre localitzat en el transcurs del mes de febrer de 2022 per la Guarderia dels Parc del Montnegre i el Corredor.

A uns cinquanta metres de distància del referenciat en la present fitxa hi ha un freixe més petit que mesura actualment 1’65 m de circumferència per 28 m d’alçada.

Història

El freixe, en els països del Centre d’Europa està considerat com un arbre amb poder. La creença fa que es les serps, símbol del mal, fossin repel·lides per les fulles. Per aquest motiu, en alguns rituals d’aquests països, es dibuixa un cercle amb una branca de freixe, traçant així una àrea de protecció.

En la mitologia grega, sobretot el freixe de flor, les Melíades, eren les nimfes dels freixes. S’originen de la sang d’Urà que va caure sobre Gea quan Cronos el va mutilar. Són germanes de les Fúries, dels gegants i d’Afrodita. En record del seu naixement, les llances dels homicides es fabricaven amb fusta de freixe.

En la mitologia nòrdica, el freixe, simbolitza l’arbre de la vida, i de la seva escorça va néixer Ask, el primer home; mentre que Embla, la primera dona, naixeria d’un om. Aquesta primera parella engendraren la resta.

Bibliografia

PARRAMON BLASCO, Jordi (1997). Diccionari de la mitologia grega i romana. Barcelona: Edicions 62.

PASCUAL, Ramon (1994). Guia dels arbres dels Països Catalans. Barcelona: Pòrtic Natura.

PASCUAL, Ramon (2009). Guia d’arbres per a nois i noies. Cossetània edicions.

PHILIPS, Roger (1985). Los árboles. Sant Fost de Campsentelles: Editoral blume.

WILHELM THOMÉ, OTTO (1885). Flora von Deutschland, Österreich und der Schewiz in Wort und Bild für Schule und Haus. Deutschland.

GUARDA
FORESTAL

Gemeine Esche.